

Василь
Симоненко

Василь Симоненко

**Харків
«Фоліо»
2010**

**ББК 84(4УКР)6
С37**

Підписано до друку 19.07.10.

Формат 70×90 ¹/₃₂.

Умов. друк. арк. 0,59.

Облік.-вид. арк. 0,75.

Тираж 2000 прим. Зам № 0-607

ISBN 978-966-03-5281-0

• • •

Я закоханий палко, без міри
У небачену вроду твою.
Все, що в серці натхненне і щире,
Я тобі віддаю.

Ти дала мені радісну вдачу,
Кров гарячу пустила до жил.
Я без тебе нічого не значу,
Ніби птиця без крил.

Кожну хвилю у кожную днину
Гріє душу твоє ім'я,
Ненаглядна, горда, єдина,
Україно моя.

РОВЕСНИКАМ

Ми в світ прийшли успадкувати
  славу,
Діла і думи, й чесні мозолі,
Батьків велику полум'яну справу,
Що захистила правду на землі.

Нам не дрімать на тихому причалі,
Не виливать в кімнатній тишині
Свої дрібненькі втіхи і печалі
В меланхолійні вірші і пісні.

Нехай серця не знають супокою,
Хай обганяють мрії часу біг,
І наша юність буде хай такою,
Щоб їй ніхто не заздрити не міг!

• • •

Юність в інших завше загадкова.
А своя — проста була чи ні?
Це ж вона уперто й горячково
Відкривала істини смішні.

Це ж вона, нестримана
й криклива,
Повна вихвалянь і недовір,
В поєдинки рвалася сміливо,
Глуздові часом наперекір.

То чого ж стогнати кучеряво:
— Що за діти — хай боронить
Бог! —

Юність має на тривоги право,
Що ж то і за юність без тривоги!

Хай ми посинієм од натуги,
Поступ не зупиним все одно:
Нові покоління — не папуги,
Щоб товкти заучене давно!

Юність вчать — наука їй не
шкочить,
Але рветься зойк у мене з уст:
Хай до неї й близько не підходить
Із своєю міркою Прокруст!

ЛЮБОВ

Дзвенять німою тугою ліси,
Коли їх ніч тремтлива обнімає
І від очей у ревності ховає
Принади їх первісної краси.

Бринять живою радістю ліси,
Як ранок спалахне на небокраї,
Як сонце огняне завісу піднімає
Із їх первісної і чистої краси.

Мені здається, — може,
я не знаю, —
Було і буде так у всі часи:
Любов, як сонце, світу відкриває
Безмежну велич людської краси.

І тому світ завжди благословляє
І сонце, що встає, і серце, що кохає.

ВОНА ПРИЙШЛА

Вона прийшла, непрохана й
неждана,

І я її зустріти не зумів.

Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тоне,
Кого остерігає з висоти...
Прийшла любов непрохана
  ї неждана
Ну як мені за нею не піти?

• • •

Ти не можеш мене покарати
Блискавками з-під милих брів,
Бо тебе я навіки втратив
Ще до того, як вперше стрів.

Ти не можеш мене любити,
Ненавидіть не можеш теж —
Ти прийдеш, як гаряче літо,
Тільки грозами облечеш.

14

Через теплі зелені трави
Поведе тебе в далеч путь.
Та за мною лишиться право
До кінця тобі вірним быть.

Дні і ночі думать про тебе,
Виглядати тебе щомить —
Лиш для цього, їй-богу, треба,
Тричі треба на світі жить!

• • •

Коли б тобі бажав я сліз і муки
І кари найстрашнішої бажав,
Я б не викручував твої тендітні руки
І в хмурім підземеллі не держав.

Ні, я б не став тебе вогнем палити,
З тобою б розквитався без жалю:
Я б побажав тобі когось любити,
Як я тебе люблю.

16

• • •

Спади мені дощем на груди,
Пустелю-душу ороси —
Я стану жить. Я мріять буду,
Як мріють ранками ліси,

Коли салютами-громами
Гуркоче небо навесні.
Ти тільки спокою ні грама
Не дай воскреслому мені.

Якщо ж ти хмара, а без грому,
Якщо ти буря без води —
Пливи у далеч невідому,
А душу збоку обійди...

МОРЕ РАДОСТІ

Я із надій будую човен,
І вже немовби наяву
З тобою, ніжний, срібномовен,
По морю радості пливу.

І гомонять навколо хвилі,
З бортів човна змивають мох,
І ми з тобою вже не в силі
Буть нещасливими удвох.

І ти ясна, і я прозорий,
І душі наші, мов пісні,
І світ великий, незорий
Належить нам — тобі й мені.

О море радості безкрає,
Чи я тебе перепливу?
Якби того, що в мріях маю,
Хоч краплю мати наяву.

ЗАКОХАНА

Ось на тому й ущухла злива,
Розійшлися з під'їзду всі.
Ти брела по струмках, щаслива
В загадковій своїй красі.

Били блискавки ще тривогу,
Розтинаючи небосхил,
І веселка тобі під ноги
Опустилась, чудна, без сил.

Довго вітер уперто віяв,
Але чомусь і він тепер,
Заирнувши тобі під вії,
У волоссі твоєму вмер.

Через вулиці нахололі
Повз очей зачарований хміль
Йшла ти в сонячній ореолі
Невідомо куди й звідкіль.

Йшла, та й годі. Може, з роботи,
В магазини чи на базар.

Дріботіли маленькі боти
Об розчулений тротуар.

Не дивилася ні на кого,
Йшла й не чула, напевне, ніг.
Але щастя твоє ще довго
Голубіло з очей у всіх.

• • •

Берези, в снігу занімилі,
Іній на вітах слізьми,
Про що ви мрієте, білі?
— Про сонце мріємо ми...

Дуби в крижаній кольчuzі,
Одягнуті в сиві шовки,
Про що замислились, друзі?
— Про сонце наші думки...

24

Вітри із морозяним шпаром,
Куди вас ведуть чорти,
Чого галасуєте даром?
— Хочемо сонце знайти...

Очі, наповнені горем,
Очі сумні мої,
Чому ви блукаєте зором?
— Хочем побачить її...

Серце, недавно кволе
Муко моя мала,

Чому щеміш, як ніколи?
— Хочу її тепла...

Розуме мій байдужий,
Вируч мене хоч ти —
Над чим ти думаєш, друже?
— Хочу надію знайти...

• • •

Ніби краплі жовті, в темну воду
Стиглі зорі падають вночі.
Ти ідеш крізь синю прохолоду,
Підійнявши місяць на плечі.

Ти ідеш... Іди собі, щаслива,
Мрій і смійся, думай і мовчи,
Посміхайся вітрові грайливо,
Травам ім'я милого шепчи.

Ти ідеш... Звичайно, не до мене,
Не мені замріяність несеш.

27

Ніжна й добра, щедра і шалена,
Іншому в обійми упадеш.

Іншому у душу зрониш слово,
Сумнів розпанахавши навпіл.
Вечір перли вам до ніг казкові
Буде сипать росами на діл.

І від вас між сонних незабудок,
Без злоби, досади і обмов,
По росі брестиме босий смуток
І моя нерадісна любов.

• • •

Не дивися так печально,
брів похмуро не підводь.
Усміхнись і просто вимов:
«Божевільний, не підходь!
Не ходи сумний та кислий,
стань, досадо, в стороні,
Як тебе немає поруч,
веселіш тоді мені.
І хоч ти ніщо для мене,
але ж бач, яка біда:

29

Мулить око порошина,
як під вію попада...»
Говори мені і смійся
у холодній тишині,
Буду знать, що ти щаслива, —
легше стане і мені.

• • •

Є в коханні і будні, і свята,
Є у ньому і радість, і жаль,
Бо не можна життя заховати
За рожевих ілюзій вуаль.

І з тобою було б нам гірко,
Обіймав би нас часто сум,
І, бувало б, тремтіла зірка
У тумані тривожних дум.

Але певен, що жодного разу
У вагання і сумнівів час

31

Дріб'язкові хмарки образи
Не закрили б сонце від нас.

Бо тебе і мене б судила
Не образа, не гнів — любов.
В душі щедро вона б світила,
Оновляла їх знов і знов.

У мою б увірвалася мову,
Щоб сказати в тривожну мить:
— Ненаглядна, злюща, чудова,
Я без тебе не можу жись!..

• • •

Ой майнули білі коні
тільки в'ються гриви,
Тільки курява лягає
на зелені ниви.
Пронеслись, прогупотіли,
врізалися в небо,
Впала з воза моя мрія —
пішки йде до тебе.
Знаю: дійде, не охляне:
в полі не зачохне,

33

Світ твоїми, моя люба,
кучерями пахне!
Крізь пилюку, по багнюці
в холод і завію
Прийде чистою до тебе
біла моя мрія.

• • •

В грудях набубнявіла тривога,
Світла, ніби ранок запашний, —
Ти ще не хилила ні до кого
Лобик свій упертий і смішний.

Ти ще не торкалася губами
Вічних і прозорих таємниць.
Чистота твоя тремтить вогнями
У червонім клетоті зірниць.

35

Тільки манить ввечері дорога
У казково загадковий світ...
В грудях набубнявіла тривога,
Тиха й мовчазна, як динаміт.

УМАНСЬКИМ ДІВЧАТАМ

Умань! Добра, ласкава Умань.
Хмари в небі — мов сива шаль.
Я люблю у Софіївці думать,
Із минулого знявши вуаль.

Обійду усі гроти й альтанки.
З водограю нап'юся води.
Розумію, чому уманчанки
На побачення ходять сюди.

Ой дівчата, русяві й білі,
Чорні очі — мов стиглий глід!
Не дивитись на вас я не в силі,
А мені вже дивитись не слід.

І блідніють казкові химери,
І німіє антична краса —
Ви не гірші нічим од Венери,
А вона ж цілий світ потряса!

Хто на сонце очей не мружить?
От хіба що сліпі — та й все.

Той, хто вас обмине байдуже,
Мабуть, крем'ях у грудях несе.

Я люблю у Софіївці думать,
Відганяючи спогадів рій.
Від сьогодні, ласкава Умань,
Скільки житиму — бранець твій.

...

Світ який — мереживо казкове!..

Світ який — ні краю ні кінця!

Зорі й трави, мрево світанкове,

Магія коханого лица.

Світе мій гучний, мільйонноокий,

Пристрасний, збурунений, німий,

Ніжний, і ласкавий, і жорстокий,

Дай мені свій простір і неспокій,

Сонцем душу жадібну налий!

40

Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.
Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам.

***

Скільки б не судилося страждати,
Все одно благословлю завжди
День, коли мене родила мати
Для життя, для щастя, для біди.

День, коли мої маленькі губи
Вперше губи мамині знайшли,
День, що мене вперше приголубив
Ласкою проміння із імли.

42

Як мені даровано багато,
Скільки в мене щастя, чорт
візьми! —
На землі сміятись і страждати,
Жити і любити поміж людьми!

• • •

Ти знаєш, що ти — людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди —
Добрі, паскаві й злі.

44

Сьогодні усе для тебе —
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба —
Гляди ж не проспи!

Бо ти на землі — людина,
І хочеш того чи ні —
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

УКРАЇНІ

Коли крізь розпач випнуться надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозує далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

ПОКАРА

Не всі на світі радощі священні —
Є радощі, народжені з проклять,
Коли, метнувши громи навіжені,
Став Єву Бог із раю проганяць.

Він їй сказав: «Ослушнице зухвала!
Мені твого не треба каяття —
Прирік тобі, щоб в муках сповивала,
Живила кров'ю завтрашнє життя».

Адам ходив насуплений, мов хмара,
У розпачі кривила Єва рот,
Бо ще не знала ця наївна пара,
Що та жорстока помста і покара
Дорожча всіх утрачених щедрот!

• • •

О земле з переораним чолом,
З губами, пересохлими від сміху!
Тебе вінчали з кривдою і злом,
Байстрятам шматували на утіху.

Українонько! Розтерзана на
шмаття,
У смороді й тумані гнойовім
Кричиш мені у мозок, мов прокляття
І зайдам, і запроданцям твоїм.

Любове світла! Чорна моя муко!
І радосте безрадісна моя!
Бери мене! У материнські руки
Бери моє маленьке гнівне Я!

Візьми всього! І мозок мій, і вроду,
І мрій дитинних плеса голубі.
Для мене найсвятіша нагорода —
Потрібним бути, красо моя, тобі.

ПОМИЛКА

Помилялись не тільки люди,
Помилялись навіть святі.
Згадайте: Ісус від Іуди
Мав останній цілунок в житті.

Ми не святі, не боги, а значить,
Не варто втішати себе дарма.
Але, як твій промах
Лиш ворог бачить, —
Друзів у тебе нема!

... ..

Минуле не вернуть,
                                не виправить минуле.
Вчорашнє — ніби сон,
                                що випурхнув з очей.
Як луки навесні
                                ховаються під мулом,
Так вкриється воно
                                пластами днів, ночей.
Але воно живе —
                                забуте й незабуте,

53

А час не зупиняється,
а молодість біжить,
І миті жодної
не можна повернути,
Щоб заново,
по-іншому прожити.

З ВІКНА

Синиця в шибку вдарила крильми.
Годинник став. Сіріють німо стіни.
Над сизим смутком ранньої зими
Принишкли хмари, мов копиці сіна.

Пливе печаль. Біліють смолоскипи
Грайливо пофарбованих ялин —
Вони стоять, немов у червні липи,
Забрівши в сивий і густий полин.

Полин снігів повзе по видноколу.
Лоскоче обрій запахом гірким.
Лапаті, білі і колючі бджоли
Неквапно кружеляють понад ним...

• • •

Розвели нас дороги похмурі,
І немає жалю й гіркоти,
Тільки часом у тихій зажурі
Випливаєш з-за обрію ти.

Тільки часом у многоголоссі,
В суєті поїздів і авто
Спалахне твоє біле волосся,
Сірі очі і каре пальто.

57

• • •

Найогидніші очі порожні,
Найгрізніше мовчить гроза,
Найнікчемніші дурні вельможні,
Найпідліша брехлива сльоза.

Найпрекрасніша мати щаслива,
Найсолодші кохані вуста,
Найчистіша душа незрадлива,
Найскладніша людина проста.

58

Але правди в брехні не розмішуй,
Не ганьби все підряд без пуття.
Бо на світі той наймудріший,
Хто найдужче любить життя.

ЧУЮ

Чую, земле, твоє дихання,
Розумію твій тихий сум,
Як на тебе холодні світання
Ронять пригорщами росу.

Знаю — зливи, та буйні грози,
І роса в шумовинні віт —
То сирітські, вдовині сльози,
Та замучених предків піт.

60

Назбирала ти їх без ліку
На роздоллі полів, дібров,
Щоб живили тебе довіку
Людські сльози і людська любов.

ЧАРИ НОЧІ

Лягла на всьому вечірня втома.
Палає місто, мов дивний храм.
І розтинають ніч невагому
Квадратні очі віконних рам.

Ці чари ночі такі знайомі —
Усі підвладні, покірні вам.
О, скільки вікон у кожному домі!
А там, за ними, — ідилій, драм!

Там заплітає життя тенета —
Там люди б'ються з останніх сил,
Там так знадливо звучать монети
І рве легені отруйний пил.

Там гинуть вчені, митці, поети.
Але... їй виходять вони звідтіль.

• • •

Там, у степу, схрестилися дороги,
Немов у герці дикому мечі,
І час невпинний, стиснувши
остроги,
Над ними чвалить вранці і вночі.

Мовчать над ними голубі хорали,
У травах стежка свище, мов батіг,
О, скільки доль навіки розрубали
Мечі прадавніх схрещених доріг!

64

***

Земле рідна! Мозок мій світліє,
І душа ніжнішою стає,
Як твої забаганки і мрії
У життя вливаються моє.

Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,
Під твоїм високочолим небом
Гартував я душу молоду.

66

Хто тебе любов'ю обікраде,
Хто твої турботи обмине,
Хай того земне тяжіння зрадить
І з прокляттям безвість проковтне!

• • •

Торжествують:
Він не спотикався,
Не змочив —
Ні разу! —
Підошов,
Проти вітру —
Жоден раз! —
Не пхався...
Але ж він нікуди і не йшов!

68

• • •

Люди часто живуть після смерті:
Вріже дуба, а ходить і їсть,
Перепродує мислі підтерті
У завулках тісних передмість.

Гилить зуби, дає поради,
Носить лантухи настанов,
Підмічає серйозні вади
У діяльності установ.

69

Не втомляється спати і жерти,
На милицях за часом біжить,
Їй-право, не страшно вмерти,
А страшно мертвому жити.

• • •

Чорні від страждання мої ночі,
Білі від скорботи мої дні
Впали у твої свавільні очі,
Жадібні, глибокі і чудні.
Я тебе не хочу обминути,
Я тебе не смію обійти.
Дай мені губами зачерпнути
Ніжної твоєї доброти.

71

Диких орд незлічені навали
Розтрощили пращури мої,
Щоб несла ти гордо і зухвало
Груди недоторкані свої.
Щоб горіли маками долоні,
Щоб гуло моє серцебиття,
Щоб в твоєму соромливім лоні
Визрівало завтрашнє життя.
І моє прокляття очманіле
Упаде на тім'я дурням тим,

Хто твоє солодке грішне тіло
Оскверняє помислом гидким.
Стегна твої, брови і рамена,
Шия і вогонь тендітних рук —
Все в тобі прекрасне і священне,
Мамо моїх радощів і мук!

• • •

Всі образи й кривди до одної
Я тобі забуду і прощу —
Жду твоєї ласки хоч малої,
Як земля у спеку жде дощу.

О жорстока! Щастя хоч краплину
В душу мою змучену згуби —
Полюби і зрадь через хвилину,
Та хоч на хвилину полюби!

74

• • •

Говорю я з тобою мовчки,
Тиша хмарою проплива.
І вовтузиться думка, мов квочка,
В намаганні родить слова.

Тиша важчає. Терпнуть губи,
Тиша репне навпіл ось-ось.
Припаду я шалено й грубо
До безумства твоїх волось.

Упаде розідрана маска,
І сполохана вгледеш ти,
Скільки в тиші чаїлося ласки,
Скільки в грубості — теплоти.

Насміються з своєї беззубості
Прописні допотопні думки,
Джерелом вдарить ніжність із
грубості,
Заворкують живі струмки.

Задихнеться від люті сірість —
Нам на щастя, а їй на зло.
Поміж нас підведеться щирість
І з'єднає наше тепло!

ЧАДРА

Я тебе не сприймаю за істину,
Бо таких, мабуть, зовсім нема.
Ніч, вітрами дурними освистана,
Свою чорну чадру підніма.

І дивлюсь я здивовано в очі,
Що заблискали з-під чадри.
У волоссі — у сірому клоччі —
Причаїлися дикі вітри.

Недарма понад нею пронісся
Ураганний тайфун стихій.
Виповзає на перенісся
Зморшка відчаю і надій.

І куди я до істини втраплю
Через ями й вибоїни слів?
Коли б випив її хоч краплю,
То, напевне б, від жаху зомлів.

Я тебе не сприймаю за істину —
Небо навіть і те рябе.

Одчайдушну, печальну,
розхристану,
Голубу і безжально освистану —
І таку я люблю тебе!

ІКС ПЛЮС ІГРЕК

Чорнявій математичці

Я не заздрю уже нікому —
Де ще мудрих таких знайти?
Це ж мені стало вперше відомо:
Ікс плюс ігрек — це будеш ти.

І здається, що я володію
Віковічним секретом краси
Лиш тому, що я розумію
Загадкові твої ікси.

81

Розумію? Який там розум!
Просто здорово, що ти є!
Що вслухається в ніжні погрози
Збаламучене серце моє.

Я не заздрю уже нікому —
Де ще мудрих таких знайти?
Одному лиш мені відомо:
Ікс плюс ігрек — це будеш ти.

• • •

Я тобі галантно не вклонюся,
Комплімента зроду не зліплю,
Тільки в очі ніжні задивлюся,
В них свою тривогу утоплю.

І коли химерною габою
Спеленає землю довга ніч,
Довго серце тужить за тобою,
Довго сон мені не йде до віч.

83

Довго білі таємничі крила
Обвивають маревом видінь,
І стоїш ти крихітна, і мила,
І прозора, мов ранкова тінь.

І палають, ніби стиглі вишні,
Владно підкоряючи собі,
Губи неціловані і грішні,
Очі божевільно голубі.

НЕ ВІР МЕНІ

Не вір мені, бо я брехать не вмію,
Не жди мене, бо я і так прийду.
Я принесу тобі свою надію,
А подарую смуток і біду.

Слова ясні, лише мені відомі,
У бурмотіння скучне переллю,
Свою усмішку у холодній втомі
Бездумно, безголово утоплю.

І буду нерозумно обридати,
І недоречно скиглити чомусь.
Але, як треба буде заридати,
Я гомерично, тупо засміюсь.

Не вір мені, бо я брехать не вмію,
Не жди мене, бо я і так прийду.
Я принесу тобі свою надію,
А подарую смуток і біду.

• • •

Немає смерті. І не ждїть — не буде.
Хто хоче жить — ніколи не помре.
І будуть вічно веселитись люди,
І танцювать дівчата в кабаре.

І в сіру ніч, коли мене не стане,
Коли востаннє римою зітхну.
Я не помру, лиш серце в грудях
стане,
Схолоне кров, а я навік засну.

87

СТАРІСТЬ

Сім десятків дідові старому,
Сам незчувсь, коли і відгуло,
Вже лице пожовкло, як солома,
Борознами вкрилося чоло,

Сяють очі глибоко спідлоба,
Тільки пух лишивсь на голові...
Лає син, що нічорта не робить,
Допіка невістка: ще живі?

Остогидло діду хліб жувати,
Слухати образи від усіх,

Ціле літо горобців ганяти
Та граків сусідові на сміх.

Взять би істик, торбу через плечі,
І піти світ за очі з села.

Але звик до хати, до малечі,
Що його, мов батька, облягла.

Все стерпить, хіба заплаче стиха,
Дивлячись на добрих малюків.

Все стерпить — докори, сором, лихо
Лиш би вмерти на землі батьків!

МОЖНА

Можна вірить другові чи милій,
Марить наяву чи уві сні,
Білизну червневих білих лілій
Заплітатъ букетами в пісні.

Можна жить, а можна існувати,
Можна думатъ — можна повторять.
Та не можуть душу зігрівати
Ті, що не палають, не горять!

Люди всі по-своєму уперті:
Народившись, помирає кожна,
А живуть століття після смерті
Ті, що роблять те, чого «не можна».

• • •

Осінній вечір морозом дихав,
У небі місяць, немов п'ятак...
Вона пройшла непомітно, тихо,
Голівку мило схиливши так.
Вона пройшла — і мені ні слова,
Лиш на хвилину звела брову...
І сіяв вечір густу полову
На пережовклу суху траву.

МЕЖА

Давить душу не осіннє олово,
Тож не дивно, що самі собі
Ми пускаєм кулі часом в голови,
Закусивши зойки на губі.

Шлях у всіх кінчається труною,
Кожному призначена межа,
Де порветься тихою струною
Муками натягнута душа.

• • •

Я не бував за дальніми морями,
Чужих доріг ніколи не топтав —
В своїм краю під буйними вітрами
Щасливим я і вільним виростав.

Мене ліси здоров'ям напували,
Коли бродив у їхній гущині,
Мені поля задумливо шептали
Свої ніким не співані пісні.

93

...

Може, ти зі мною надто строга.
Та й чого б ти ніжною була?
Але ти в життя моє убоге
Зіркою яскравою ввійшла.

І нехай проміння те не гріє,
Що послала зірка здалека,
Та до неї лине й лине мрія,
Ніби світло, тиха і легка.

95

І не треба долі дорікати,
Всіх не може обігріть вона:
Нас до тебе горнеться багато,
Але ти ж одна.

• • •

І знову сам воюю проти себе —
Два чорти схарапудились в мені.
Один волає: «Зупинись! Не треба!»
Штовхає інший: «Не впиняйся, ні!»

І я іду, і падаю, і знову
Спішу вперед або плетусь назад.
Мені дарма, що брехні і обмови
Об мене торохтять,
Як об гостинець град.

Мені дарма, плюю на остороги,
Топчу улесливості мох.
Мої чорти беруть мене на роги,
І щоб мені не збитися з дороги,
То треба дослухатися обох.

• • •

Я хочу бути несамошитим,
Я хочу в полум'ї згоріть,
Щоб не жаліти за прожитим,
Димком на світі не чадіть.

Щоб не пекли дрібні образи
Дрібненьку душу день при дні,
Я згоден вибухнуть відразу,
Неначе бомба на війні.

99

І диву дивному даюся,
Що з того користі катма:
Чомусь не лопаюсь, не рвуся —
Напевне, капсуля нема.

• • •

Все було. Дорога закричала,
Блиснули байдужі ліхтарі.
Ти пішла від мене до причалу,
І згоріла в полум'ї зорі.

Вибухали дні незрозуміло,
І життя котилося моє...
Але там, де ти тоді згоріла,
Кожен ранок сонце устає.

101

ОДУРЕНА

Він байдуже потис її руку
І не чув її милих докорів,
І так довго стогнали по бруку
Перестуки її підборів.
І стояв він тупий, плечистий
І байдужий, немов колода.
І здалося — на ціле місто
Заридала вона на сходах.

ПІШЛА

Довго будуть сумніви долати
І морочить голову мені,
Хоч і знаю — назавжди пішла ти,
Назавжди розтала вдалині.

Щастя знов довірилось примарі,
Знов за ним у сіру ніч бреди...
На холоднім білім тротуарі
Білий сніг притрушує сліди.

ЧЕКАННЯ

Мерехтять у тумані огні,
Впали роси на заспані трави..
Ти прийди, усміхнися мені,
Ластів'ятко моє кучеряве.

Тихо вечір тумани пряде,
І не чути й не видно нікого,
Лиш чекання моє молоде
Одиноко стоїть край дороги.

У весняному сумі ночей
Я чекаю тебе, моя мила,
Щоби полум'ям синіх очей
Ти тривогу мою погасила.

• • •

І чудно, і дивно якось
Відчути, що поруч ти,
Що в серці тривога й м'якість,
На серці — думок бинти.

Ну чим я себе розважу?
Мені не пробачиш ти,
Що я в вечори оранжеві
Тебе не зумів знайти.

106

Несу я німих докорів
У грудях, напевне, з пуд.
В блискучому теплому зорі
Читаю твій ніжний суд.

Тепер крізь обов'язків грати,
Крізь холод порожніх днів
Збагнув, що не вмів шукати
І ждати тебе не вмів.

Ну чим я себе розважу
Мені не пробачиш ти,

Що я в вечори оранжеві
Тебе не зумів знайти.

Не знаю, чи був я кволим,
Чи ти загубилась в юрбі?
Та знаю, що я ніколи
Цього не прощу собі.

***

Сам собі підспівувать не стану,
Нізащо себе не проклену —
Буду славить голубі тумани,
Гіркоту приємну долину.

Буду шаленіти від любові
До моїх прозорих сіл і міст
І шукати в кожному людському слові
Потаємний і великий зміст.

109

• • •

Я не помру від розпачу і муки,
Лиш в самотній ночі на весні
Все будуть снитися милі, теплі руки
І оченята сині і ясні.

І будеш ти у кожному диханні,
І будеш ти навіки при мені
Гасить зірки очима на світанні,
Палить мене в безжальному вогні.

110

І буду ждати кожної години
В далекому чи близькому краю
Одну тебе, тебе єдину,
Маленьку милу дівчинку мою.

• • •

Заграє смерть іржавою трубою,
Та я, забувши, що минає строк,
На край світів блукати за тобою
Піду у жовтій куряві зірок.

Піду блукать по всесвіту широкім,
Незваним гостем побуваю скрізь
І десь знайду невблагану, жорстоку
Тебе, богине радощів і сліз.

112

І під шатром розписаного неба
Я поцілую очі твої злі, —
Візьму я все, о блуднице, від тебе,
Чим ти людей обходиш на землі!

ЩЕ ОДИН ПРОТЕСТ

До двадцяти бунтуємо завзято,
Шукаєм правди, клянемо брехню
І віримо, що нашому огню
Належить всяку нечисть спопеляти.

Тоді ми все бажаємо змінити,
В житті своє покликання знайти.
Яка хороша й нерозумна ти,
Наївна, мила юність неумита!

Та пройдуть дні, гарячі й безнадійні,
І ми стаєм холодні та спокійні,
Такі собі чиновнички черстві.

Уже в душі нема святого болю,
І розум наш не рветься вже
на волю —
Ми раді тим, що ситі і живі.

ЗУСТРІЧ

Зустріч і небажана й раптова,
Краще, мабуть, і мені й тобі,
Щоб не стрілись ми сьогодні знову
На бульварі в гомінкій юрбі.

Ти холодний погляд опустила,
А лице в напруженім огні,
Певне, тому, що немає сили
Прямо в очі глянути мені.

Стоїмо у вуличному шумі,
Слів шукаєм, але слів нема...

Я тепер у новому костюмі,
Ти оце помітила й сама.

І, напевне, теж згадала нині,
Як мені тоді сказала ти,
Що зі мною у простій свитині
У «між люди» соромно піти.

Ні, тепер не знайдемо ми мови,
І не пройдем вулицею знов...
Я придбав костюм для себе новий,
Чи ж придбала ти собі любов?

1955 р.

• • •

Осінь. Довгі дощі, тумани,
На асфальті вода і бруд.
Одинокі гіганти-крани
Не цікавлять промоклий люд.
Тільки джаз в ресторані гримне
І кривлюсь я, гидую і п'ю.
Баба-осінь ридає нестримно
У спустошену душу мою.

03.12.1956 р.

• • •

Ридає ранок на холоднім бруку,
І зойки переляканих гудків
Таять в собі незрозумілу муку.
І тисячі стривожених підків
Привично крешуть об камінні плити
Попід німими зводами домів.
І місто холодом і втомою залите,
Ліниво корчиться у електричнім сні,
І вже його не в силах розбудити
Досвітні та безпомічні вогні.

13.10.1956, Київ

119

• • •

Захлинулись тісні бульвари
В каламутній повені мрій,
Де щасливі й нещасні пари
Йдуть назустріч долі своїй.

І банально бряжчать гітари,
І ридання, і пошлий сміх,
І шалені сердець удари,
Хаотичний думок розбіг.

120

І палають бездонні пожари,
Там, де сонце сідає, встає...
Полонили тісні бульвари
Божевільне серце моє!

18.10.1956, Київ

• • •

Візерунки хитрі і казкові
Заплела на вулицях весна...
Холодом повіяло в розмові
Перше, ніж настала тишина.

І слова здавалися порожніми —
Говорили різну чепуху,
Бо й були ми просто подорожніми
На короткім спільному шляху.

27.02.1957 р.

122

• • •

Кожну весну, кожне літо
У закуреній траві
Зацвітають ніжні квіти,
Дивні квіти польові.

Пестять їх дощі та зливи
На дорогах польових,
Щоб русяві й чорнобриві
Задивлялися на них,

123

Щоб вони, як одежина,
Прикривали бідність фраз.
Квіти теж, як і людина,
Зацвітають лише раз.

Кожну весну, кожне літо
У закуреній траві
Зацвітають в полі квіти,
Але кожен рік — нові.

08.03.1961 р.

• • •

Здається, світ не був таким ніколи,
Хоч навесні — ми знаємо — завжди
Палають білим полум'ям довкола
Замріяні, заквітчані сади.

Милує нас, приваблює і горне
Краса садів казкова і ясна —
Вона щороку нова, неповторна,
Як неповторна і сама весна.

125

І в серці ніжність світиться прозора,
Коли земля купається в теплі,
Коли в погожу, у травневу пору
Цвітуть сади на радісній землі.

Ні, докорять мені не треба долю,
Не треба гірко хникати в рукав —
Не знав би я ні радості, ні болю,
Якби тебе не бачив і не знав.

Літературно-художнє видання

Василь СИМОНЕНКО

Головний редактор

Н. Є. Фоміна

Художній редактор

Б. П. Бублик

Технічний редактор

Г. С. Таран

Коректор

Л. І. Вакуленко

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення
суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовників і розповсюджувачів
видавничої продукції
ДК № 3194 від 22.05.2008

61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Електронна адреса: www.folio.com.ua
E-mail: realization@folio.com.ua
Інтернет-магазин: www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Свідоцтво про реєстрацію
ДК № 3194 від 22.05.2008

ISBN 978-966-03-5281-0

9 789660 352810

